

ROUŠKA

ročník 16

číslo 3/13

Vydává Charita Bohumín, Štefánikova 957, Bohumín
tel: 596 013 606, email : bohumin@charita.cz

DĚDICTVÍ OTCŮ ZACHOVEJ NÁM, PANE!

Národní poutí dne 5. července na Velehradě vrcholí oslavy 1150. výročí příchodu našich věrozvěstů, svatých Cyrila a Metoděje. Mnohé církevní, kulturní, společenské i vzdělávací aktivity se soustředily v tomto období na připomínanou událost. Pořádají se koncerty, výstavy, semináře, soutěže v kresbě dětí, poutě, tvoří se a promítají dokumenty o jejich životě apod. Katolická církev v naší zemi současně prožívá také poslední přípravy na toto výročí, kterým je rok eucharistie, ale také s celou církví Rok víry, který potrvá až do slavnosti Krista Krále. Možná si řekneme, na jednoho je to docela dost. Jakoby v souběhu těchto daností, které nebylo možné předvídat (Rok víry), byla jakási naléhavost církve. Žijme naplno, naplno s církví. Dopřejme víře více prostoru ve svém životě. Jakoby nám hlas apoštolů znovu připomínal, že se za křesťany máme nejen pokládat, ale máme jimi skutečně být. Nebojme se náročnosti výzev, které před nás církev klade. S obdivem sledujeme (pokud to stačíme) aktivity papeže Františka. Jeho každodenní kázání, kterými chce probouzet církev, jeho akcenty, kterými vede naše uvažování ke kořenům pravdy víry, kterými se snaží rozlomit navykklé obrazy vnímání a probudit v nás novou chuť každodenního života s Pánem. Možná jsme ji již jednou pocítili ve chvílích, kdy se v nás samotných rozhořovalo světlo víry. Ať to bylo v období dospívání, či ve chvílích osobní konverze apod. Tenkrát jsme vytušili, že život s Pánem je krásný, že nás vnitřně přitahuje (apoštol Pavel hovoří, že láska Kristova nás *pudí, ponouká* – 2 Kor 5,14), že pro nás skrývá i určité dobrodružství, protože neznáme cesty, které nám Pán připravuje, ani vanutí Ducha, které přichází i směřuje, jak On

sám chce. Máme být bdělí a připraveni ke spolupráci. Tímto postojem jako bychom nacházeli nový prostor života, nové možnosti a možná u nové způsoby, kterými se dají řešit problémy. Má to jednu podmínku, nechat zemřít „starý život“, starý „pohanský“ způsob jednání, ztratit jej pro život nový, darovaný Kristem. To se také snažili Cyril s Metodějem vštípit tehdejší obyvatelům naší vlasti.

Vždy mne na velehradských poutích dojímal onen mohutný zpěv známé písně: „Dědictví otců, zachovej nám, Pane!“ Ani ne tak, pro prosbu samotnou, která je dnes tolik potřebná, ale pro skutečnost, že jsem se cítil součástí tohoto dědictví a někde z nitra se probouzela hrdost i touha v sobě nést tento poklad. I za jiné. Představil jsem si generace věřících, kteří byli před námi a k nimž patříme. Ve svých zápasech nesli světlo víry tou či onou dobou. A v duchu vidím někoho z nich, jak unaven námahou dne pokleká s vděčností, důvěrou i láskou před tváří Boha a děkuje za prožitý den; jak matka se starostlivou péčí dělá křížek na čelo dětem, když uléhají ke spánku; jak rolník žehná pole, na kterém právě zasel obilí, protože ví, kdo dává růst... Možná i vám samotným se vybaví podobné obrazy. A v tom všem mne obklopuje něco, co přesahuje můj konkrétní život. A já chci jít touto cestou, touto cestou připravenou i pro náš národ, pro naše rodiny, pro každého z nás od dávných dob svatých Cyrila a Metoděje. Víím, že to nemůže být pouhá sentimentalita, že to ode mne žádá vnést víru do konkrétních událostí mého života. Najít v nich Boha, který čeká, jak odpovím. Cesta svatých Cyrila a Metoděje byla nepochybně velkým dobrodružstvím, velkou námahou a odvahou. Ale to nebylo to, čím se zabývali. Vzali to jako okolnost či součást své mise. Vytvořili z ní jeden celek, zpěv lásky Bohu, píseň, která zní i pro nás, kterou je Bůh oslavován ve své dobrotě i moci. Kéž se ono „dědictví otců“ znovu rozezní v našich srdcích.

I v tomto duchu vám přeji krásné prázdninové a letní dny.

Aleš Ligocký

VŠEOBECNÝ ÚMYSL CHARITY

Aby Charita uměla podat pomocnou ruku nejen lidem v tělesné nouzi, ale také chudým na lásku, naději a pokoj srdce.

KONKRÉTNÍ ÚMYSLY

- ❖ Za Boží vedení pro ženu, která potřebuje najít svůj vnitřní klid
- ❖ Za rodinu, která děkuje za obdržení Boží milosti a prosí o další
- ❖ Za posvěcení vztahu muže a ženy a možnost účasti na svátosti
- ❖ Za mladého muže, aby dobře zvládl učňovskou zkoušku
- ❖ Za Boží pomoc pro ty, kdo byli stížení letošními povodněmi. Aby našli sílu a naději pro další život.
- ❖ Za dobrý výběr nového ředitele Charity Bohumín

NAVŽDY ODEŠEL PRVNÍ ŘEDITEL CHARITY BOHUMÍN

Dne 31.5.2013 jsme se navždy rozloučili s prvním ředitelem Charity Bohumín panem Josefem Thomasem, který zemřel dne 25.5.2013 po krátké těžké nemoci ve věku 77 let. Rozloučení proběhlo v Chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Šilheřovicích. Vyprovodit na poslední cestě jej přišla nejen rodina a pracovníci Charity Bohumín, ale také ředitel Diecezní charity ostravsko – opavské se svými kolegy, kde pan Thomas poslední roky pracoval a žil.

Vzpomeňme a poděkujme
za jeho práci pro
bohumínskou Charitu.
S Bohem ...

DIECEZNÍ POUŤ V POLSKÝCH BRANICÍCH

Ten krásný jarní den 15. května se nadlouho zapíše do paměti mnoha lidem. Do nemocnice pro nervově a psychicky nemocné v Branicích zavítali hosté z Čech. Na návštěvu přijeli představitelé Diecezní charity ostravsko opavské v čele s biskupem Františkem V. Lobkowiczem. Dále pak představitelé duchovenstva, pečovatelé i samotní klienti charitních

zařízení. Návštěvníků se sešlo kolem 350-ti. Setkání začalo v 10.00 hod. mši svatou, kterou celebroidal sám Otec biskup František Lobkowitz. Mši předcházelo pár slov otce Jana Larische, prezidenta Diecézní charity ostravsko – opavské. Mše svatá byla vedena v českém jazyce, ale odkaz byl pro všechny přítomné jasný. Milost Krista v životě i práci člověka. Především v pomoci druhým lidem: nemocným, trpícím, potřebným, lidem odkázaným na pomoc druhých. Kostel byl plný naslouchajících a otevřených srdcí.

Měsíčník Zyg Zak vydávaný pro nervově a psychicky nemocné v Branicích

Postřehy z diecézní pouti očima pracovníků Charity Bohumín:

Letos jsem měla možnost poprvé se zúčastnit diecézní pouti Ostravsko – opavské diecéze, konala se tentokrát 15. 05. 2013 v polských Branicích.

Z našeho města se na pouť vydalo deset osob a to pět zástupců charity a pět jejich uživatelů.

Skupinka vyrazila od bohumínské kanceláře před osmou hodinou ráno. Nádherný jarní den, pohodová jízda kolem polí, svěží zeleň střídala žlutá barva řepky, cesta lemovaná rozkvetlými stromy, blankytné nebe nad námi a provoněný vzduch – to byl úvod do naší pouti.

Příjemně naladěni jsme dojeli do Branic, vesničky sousedící s naším Úvalnem u Krnova.

Slavnostní program zahájil svým slovem ředitel DCHOO Mgr. ent Mgr. Lukáš Curylo. Mši sv. v chrámu Svaté rodiny koncebroval otec biskup František Václav Lobkowitz, celebroidali prezident Diecézní charity ostravsko-opavské P. Jan Larisch, Th.D., děkan krnovský P. Mgr. Karel Doležel a místní kněz. Svou přítomností nás potěšil také jáhen Mgr. Aleš Ligocký. V promluvě otec biskup zdůraznil přínos dobročinného poslání charity, povzbudil nás k lásce a nezištnosti.

Hostitelskou charitou byl po mši sv. připraven hodnotný program. Přednáška věnovaná vzniku obsáhlého díla pro osoby s psychickým onemocněním ve zdejší obci, byla doplněna promítáním filmů z historie zařízení. „*Na založení léčebného areálu – Městečka Milosrdenství se podílel biskup Josef Martin Nathan. Bezprostředním impulsem k uskutečňování jeho životního díla byla častá setkání s psychicky*

nemocnými lidmi. Ti mnohdy žili v nuzných podmínkách bez patřičné péče. Nathan požádal o pomoc představenou kongregace Mariiných sester v Ratiboři. Ta poslala na podzim roku 1898 do Branic čtyři řeholní sestry. Tímto okamžikem začal vznikat Pečovatelský a léčebný ústav pro psychicky nemocné. V průběhu čtyřiceti let bylo vybudováno na ploše 12,5 ha 23 pavilonů pro umístění nemocných osob. Ústav měl kapacitu 2000 lůžek. V době největšího rozkvětu v něm pracovalo 9 lékařů, 130 řeholních sester a 250 osob personálu“ (viz informační letáček k pouti).

Hostitelé společně s Charitou Krnov připravili dva druhy guláše na polský a český způsob. K dispozici byla káva, čaj, minerálka, charitní oplatky a upomínkové předměty, bylo o nás všestranně výborně postaráno.

Obohaceni, provázeni Boží milostí jsme se vrátili k povinnostem doma. Znovu jsme utvrzeni v přesvědčení, že dobro bývá často skryté, bez valného zájmu médií, je skromné a milující. Díky za to, že i my jsme dostali ten velký dar - moci být dobří.

Mária Mičková

Také jsme měli možnost podívat se do chráněných dílen, kterými nás provedla paní Anna Dudziaková, která je vedoucí ergoterapeutické dílny. Dozvěděli jsme se, že cílem ergoterapeutických dílen je dosažení co největší samostatnosti dospělých lidí převážně s nervovými nemocemi nebo s těžkým mentálním postižením. V tomto jim má dopomoci léčba prací – ergoterapie. Prací mohou uživatelé vyjádřit své niterné pocity a zvládnout tak své vnitřní rozpoložení.

Andrea Schweizerová

A jak si pout' užily naše uživatelky?

„Moc se nám na pouti líbilo. Přivezli jsme si dokonce dárečky z terapeutických dílen, které jsme navštívili. Já mám krásné polštářky a naše paní ošetřovatelky si pořídily ručně šité zástěrky, které používají při práci v kuchyni. Moc jsme všichni obdivovali šikovnost a zručnost lidí, kteří v těchto dílnách pracují. Pak jsme se přesunuli na oběd, kde jsme si mohli vybrat ze dvou druhů gulášů, polského a českého. Oba byly výborné.“

Marie Stanieková

„Moc dobré občerstvení a hlavně příjemná atmosféra, která vládla po celou dobu Charitní pouti.“

Božena Gasiorová

„Počasí nám přálo a už se těšíme na další výlet“.

Gertruda Sittek

POMÁHÁME ...

Charita Bohumín se připojila k humanitární sbírce na pomoc lidem postiženým letošní povodní, kterou vyhlásila Diecezní charita ostravsko – opavská. Na povodňové konto jsme přispěli finančním darem ve výši 9.000,- Kč a uspořádali jsme sbírku mezi našimi zaměstnanci. Z těchto peněz jsme zakoupili čistící, desinfekční a hygienické prostředky, které byly odeslány na potřebná, vodou postižená místa.

Také občané města Bohumín prostřednictvím Charity Bohumín pomohli částkou 8.000,- Kč. Děkujeme za potřebné.

SPOLEČENSKÝ ŽIVOT NAŠICH BABIČEK

Už se stalo tradicí, že na Slavnost seslání ducha svatého, jsou naše babičky, jako každý, rok pozvány do sousedního kláštera k bratřím Františkánům. Dne 19.5.2013 v neděli jsme se všichni sešli v zahradě kláštera, kde společné posezení a společná příprava vaječiny vykouzly krásné odpoledne. Babičky si i zaspívaly a s velkou chutí si po dobrém jídly daly i pivo.

Přesně o měsíc později naše uživatelky znovu „vyrazily do víru života“. Tentokrát to bylo na pozvání sestřiček z Kongregace sester služebnic Nejsvětější Panny Marie bez poskvrny počaté. Opět jsme společně vyrazili na zahradu kláštera sestřiček, kde v malebném prostředí a v příjemném stínu stromů v tak horkém dni nikomu nic nechybělo. Společně jsme si ugrilovali párky a sýr, popovídali a také zaspívali. Trefný byl výrok jedné z babiček: „*nevidím, neslyším, ale musím tu být*“. Myslím, že den si všichni užili a vše se vydařilo. V sedm hodin večer pak byl v Domově sv. Františka naprostý klid. Všichni únavou z hezkých zážitků ihned po příchodu usnuli.

Pár fotek přikládáme pro dokreslení atmosféry:

A do třetice: moc hezká byla také návštěva dětí ze základní školy ve Starém Bohumíně u našich babiček. Uskutečnila se v pondělí dne 24.6.2013 a žáci si pro nás připravili vystoupení nesoucí se v rytmu 60-tých let. Hudba, pohyb, spousta barev, ale hlavně veselí, které každého nakazí, vneslo do našeho domova energii a radost. Jsme moc rádi, že děti i paní učitelky babičkám slíbily další návštěvu.

PROČ PRACUJI V NOCLEHÁRNĚ SV. MARTINA

Mam 50 let, jednu nádhernou ženu a tři dorůstající nádherné dcery. Prožil jsem mnoho s Bohem.

Jeden ze zážitků je ten, že křesťan nemá být jen pasivním návštěvníkem kostela. Nemá jen mluvit o tom, že věří, ale má žít to, v co věří. Má pomáhat potřebným. Ježíš mluví o „pozývání lidí na svatbu“.

Pokud nechtějí jít ti, co jsou na tom dobře, pak je třeba jít mezi ploty a pozývat kohokoliv „na svatbu“.

Toto podobenství Ježíšovo poukazuje právě na práci s bezdomovci. Nejde jen o to, abychom jim dali najíst a nechali je přespat, ale pozývali je i na „svatbu“, kterou nám nachystal Pán. Ne všichni tuto pozvánku přijímají a ne všichni, kteří tuto pozvánku přijmou, se nechají

očistit. Stojí ale za to tuto práci dělat, i kdyby jen jeden ze sta přijal pozvánku a očištění. Ježíš říká, že celé nebe se raduje, když se to stane. Mám zkušenost, že je jich víc než jeden ze sta.

Chvála Bohu za to.

Pracuji mezi bezdomovci již od roku 1991. Pracoval jsem tehdy v Armádě spásy v Havířově. Byl to první azylový dům v České republice po Sametové revoluci. Za komunismu takové domy oficiálně neexistovaly. Pak jsem pracoval s bezdomovci na azylových domech v Orlové, Třinci a v Karviné. Když se otevřela možnost práce s bezdomovci na Noclehárně sv. Martina v Bohumíně, tak jsem nabídl svou zkušenost, otevřené srdce a pomoc a začal zde pracovat.

Tadeusz Gaura

MALÉ LETNÍ PŘIPOMENUTÍ TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY

Léto je v plném proudu a každého teď napadne, kde že Tříkrálové sbírce konec je. Taky jsem se trochu podivila, když se na mě obrátila koordinátorka Tříkrálové sbírky z Diecézní charity ostravsko – opavské a požádala mě o příběh některého z našich uživatelů, kde Tříkrálová sbírka mohla pomoci ve změně jeho života. Nabídka jsem příběh, který jste si vy mohli přečíst v únorové ROUŠCE, a zároveň jsem si znovu uvědomila, že nebýt darů, které přicházejí právě od vás, nebyli bychom schopni spoustu věcí realizovat. Nemohli bychom poslat finanční dar na pomoc lidem postiženým povodní, nemohli bychom pomoci duševně nemocné paní, která se ocitla na ulici. Nemohli bychom pomáhat pánovi, kterému pomalu „uhnívají“ nohy. Můžeme jej vozit k lékaři, když on to už sám nezvládne. Můžeme mu opatřit obvazy, léky. Určitě Vás napadne, že spousta lidí, kterým pomáháme, hlavně těm z ulice, si za svůj osud může velmi často samo. Souhlasíme. Ale kdo jim pomůže, když ne my? Kdo se postará, když ne my? Kdo je provází životem, když ne my?

My ale můžeme pomáhat jen díky Vám. Díky vaší štědrosti, otevřenému srdci a pochopení.

Takže i když je léto, nezapomínáme a jsme stále vděční a děkujeme.

S úctou za Charitu Bohumín Zdeňka Kniezková Brňáková